

การอภิปรายผลของการวิจัย

การอภิปรายผลของการวิจัย เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบเก็บตัว และแบบแสดงตัว กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ผู้วิจัยได้แบ่ง การอภิปรายผลของการวิจัย ออกเป็น ๕ ตอน ตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ คือ

๑. บุคลิกภาพแบบเก็บตัว และแบบแสดงตัว มีความสัมพันธ์กับ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

จากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ พบว่า บุคลิกภาพแบบเก็บตัว และแบบแสดงตัว ของนักเรียนชาย หรือของนักเรียนหญิง และรวมทั้ง ๒ เพศ ไม่มีความสัมพันธ์กัน ซึ่งเป็นการปฏิเสธสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ถึงแม้จะไม่มีเอกสารการศึกษาที่เกี่ยวข้องโดยตรงถึงความสัมพันธ์ของสองตัวแปรนี้ แต่ก็อาจอธิบายได้ว่า การที่นักเรียนจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง หรือมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำนั้น ไขว้กับลักษณะของการมีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว หรือแบบแสดงตัวโดยตรง แต่อาจจะขึ้นกับตัวแปรอื่น ๆ มากกว่า เช่น การอบรมเลี้ยงดูบุตร อายุของมารดา ทัศนคติ และค่านิยมของบิดา ดังเช่นงานวิจัยของ โรเซง^๑ (Rosen) ซึ่งได้ศึกษาความสัมพันธ์ขององค์ประกอบด้านโครงสร้างของครอบครัว กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ พบว่า ลักษณะของครอบครัว และขนาดของครอบครัว ระดับชั้นทางสังคม รวมทั้งอายุของมารดา มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเด็ก ดังนั้น ผลงานวิจัยที่ได้ศึกษาในครั้งนี้ จึงอาจต้องมีตัวแปรเหล่านี้เข้ามา

^๑Bernard C. Rosen, loc. cit.

เกี่ยวกับของควย และการศึกษาที่ไม่ได้ผลตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ อาจเนื่องมาจากความบกพร่องของการเลือกกลุ่มตัวอย่าง หรือ ของวิธีดำเนินการทดสอบ และการสำรวจ ซึ่งอาจจะมีควมรักควมไม่เพียงพอ จึงอาจกล่าวได้ว่าเป็นความไม่สมบูรณ์ของงานวิจัย ซึ่งสมควรจะมีการแก้ไขปรับปรุงเพื่อความแน่นอนของผลการวิจัยที่เชื่อถือได้ในโอกาสต่อไป

๓. มีความแตกต่างระหว่างเพศ ในเรื่องบุคลิกภาพแบบเก็บตัว และแบบแสดงตัว

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชายมีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวมากกว่านักเรียนหญิง อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ ซึ่งเป็นการยอมรับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า มีความแตกต่างระหว่างเพศ ในเรื่องบุคลิกภาพแบบแสดงตัว และแบบเก็บตัว ขอคนพบนี้ สอดคล้องกับงานวิจัยของวันเพ็ญ อายุการ^๒ ที่พบว่า นักเรียนชายวัยรุ่นจะมีลักษณะแสดงตัวมากกว่านักเรียนหญิงวัยรุ่น และงานวิจัยของ สิริพร คันทเศรษฐี^๓ ก็พบว่า นักเรียนวัยรุ่นชาย มีแนวโน้มที่ยอมรับตนเอง และผู้อื่นค่อนข้างสูง มีความวิตกกังวลต่ำ และนักเรียนวัยรุ่นชายมีลักษณะชอบแสดงตัว แต่นักเรียนวัยรุ่นหญิงค่อนข้างเก็บตัว ซึ่งขอคนพบนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ ณวี กาหยี^๔ และการศึกษาของ

^๒วันเพ็ญ อายุการ, เรื่องเดิม

^๓สิริพร คันทเศรษฐี, การศึกษาเกณฑ์ปกติของลักษณะบุคลิกภาพของเด็กวัยรุ่นไทยในโรงเรียนราษฎร์ สหศึกษาในจังหวัดพระนคร, ปริญญาโทพนธ์มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๔.

^๔ณวี กาหยี, การศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพและความสามารถในการปรับตัวในโรงเรียนของนักเรียนที่มาจากครอบครัวชั้นกลาง และชั้นต่ำ, ปริญญาโทพนธ์มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๒.

เดอ ยง^๕ (De Yong) พบว่า วัฒนธรรมไทยมีส่วนช่วยส่งเสริมให้เด็กหญิงมีลักษณะ
 เก็บตัวมากกว่าเด็กชาย ซึ่งเมื่อพิจารณาจากวิธีการเลี้ยงดูบุตรหญิงของคนไทย โดย
 ทั่ว ๆ ไปจะเห็นว่า มีวิธีการอบรมเลี้ยงดูบุตรชาย และบุตรหญิง แตกต่างกันบุตรหญิง
 มักได้รับการเอาใจใส่ดูแลมากกว่าบุตรชาย ตลอดจนมีการควบคุมทางจารีตประเพณี
 สูงกว่า บุตรหญิงจะต้องได้รับการฝึกฝนอบรมกิริยามารยาทมากกว่า เช่น ต้องมีความ
 เกรงใจ มีความเคารพเกรงกลัวผู้มีอาวุโส ซึ่งถือกันว่าเป็นสมบัติของผู้ดี และของผู้
 ที่มีการศึกษาอบรมมาดี^๖ นอกจากนี้เพศหญิงยังได้รับการฝึกฝนอบรมให้เป็นกุลสตรี คือ
 เรียบร้อย สงบเสงี่ยม และอ่อนหวาน ไม่เป็นคนโผงผาง และอยู่ในกรอบประเพณี
 อันดีเสมอ จึงอาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ช่วยสนับสนุนให้เพศหญิงมีการเก็บตัวสูงกว่าเพศชาย
 ซึ่งมักได้รับการเลี้ยงดูที่เป็นอิสระกว่า ทั้งการแสดงออก และการคบหาสมาคมกับ
 บุคคลอื่น จึงอาจจะกล่าวได้ว่าวัฒนธรรม และอิทธิพลของการอบรมเลี้ยงดูบุตรของคน
 ไทย น่าจะเป็นองค์ประกอบสำคัญที่มีส่วนช่วยส่งเสริมให้เพศชาย และเพศหญิงมีบุคลิกภาพ
 ที่แตกต่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในลักษณะของบุคลิกภาพแบบเก็บตัว และบุคลิกภาพ
 แบบแสดงตัว

๓. มีความแตกต่างระหว่างเพศในเรื่อง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ผลการวิจัยในครั้งนี้พบว่า นักเรียนชาย และนักเรียนหญิง มีแรงจูงใจใฝ่สัม
 ฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ ซึ่งเป็นการปฏิเสธสมมุติฐานที่ตั้งไว้
 ผลการวิจัยยังขัดแย้งกับข้อค้นพบของ อนันต์ จันทรกีวิ^๗ และงานวิจัยของต่างประเทศ

^๕John E. De Yong, Village Life in Modern Thailand,
 (Los Angelis : University of California Press, Inc., 1958)

^๖วิรุณห วิเชียรโชติ, เรื่องเดิม, หน้า ๑๑.

^๗อนันต์ จันทรกีวิ, เรื่องเดิม.

โดยฟิลด์ (Field) ที่พบว่า นักเรียนหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนชาย
 แดงงานวิจัยของนักวิจัยบางท่าน เช่น เชลล์ (Shell) พบว่า เพศไม่มีความสัมพันธ์
 กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แต่แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีความสัมพันธ์กับการอบรมเลี้ยงดู และ
 และการสั่งสอนของบิดามารดามากกว่า ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ เพราะพรรณ
 ประพิศภักดิ์ ที่พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับการอบรมสั่งสอนบุตรของ
 บิดามารดา สาเหตุที่ไม่พบว่า เพศ มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเด็กนักเรียน
 นั้นอาจเป็นเพราะ กลุ่มตัวอย่างที่เลือกทำการศึกษาได้รับการอบรมเลี้ยงดูในเรื่อง
 เกี่ยวกับความสำเร็จในการทำงาน และการเรียนเท่าเทียมกัน โดยไม่คำนึงว่า จะเป็น
 บุตรชาย หรือ หญิง การเปลี่ยนแปลงของสังคม วัฒนธรรม และเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว
 เร็วในปัจจุบันอาจเป็นเหตุใหม่ที่ทำให้ ความคาดหวังของสังคมที่มีต่อเพศชาย และ เพศ
 หญิงเปลี่ยนแปลงไป เพศหญิงต้องมีภาระรับผิดชอบครอบครัว สังคม ตลอดจนประเทศ
 ชาติเคียงบ่าเคียงไหล่เพศชาย ดังนั้นเพศหญิงจึงถูกเตรียมตัวให้เหมาะสมกับบทบาท
 ที่มีในสังคมยุคใหม่ ทักษะคิดแต่เดิมที่ว่า ลูกผู้หญิงไม่จำเป็นต้องได้รับการศึกษาสูง

๑ W.F. Field, "The effects of thematic apperception upon certain experimentally aroused needs," (unpublished doctoral dissert., University of Maryland, 1915) p. 722 - 724
 In C.N. Cofer, and M.H. Appley, Motivation; Theory and Research (New York : John Wiley & Sons, Inc., 1968) p. 723.

๒ Leon Gene Shell, "Achievement Motivation in Elementary School Children," Dissertation Abstract, 27 (1967), 2409 A.

๓ เพราะพรรณ ประพิศภักดิ์, เรื่องเดิม.

และมักถูกสอนให้อยู่กับเห่าเฝ้ากับเรือนจึงเปลี่ยนไป บิคามารคาสนับสนุนให้บุตรหญิงได้รับการศึกษาอย่างกว้างขวางเท่าเทียมบุตรชาย เพื่อให้บุตรหญิงมีความสามารถอย่างพอเพียงที่จะเป็นที่พึ่งของตนเอง **ครอบครัว** และสังคม จึงอาจเป็นสาเหตุที่ช่วยสนับสนุนให้เพศหญิงมีความต้องการประสบความสำเร็จในชีวิต และในการงาน ตลอดจนมีค่านิยมที่จะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ในระดับที่ไม่ต่างไปจากเพศชาย

๔. นักเรียนที่บิคามีอาชีพต่างกัน มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่บिकाประกอบอาชีพต่างกัน มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ ซึ่งเป็นการปฏิเสธสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ผลการวิจัยนี้สนับสนุนข้อค้นพบของ **อนันต์ จันทร์แก้ว**^{๑๑} ที่พบว่า บिकाของนักเรียนที่อาชีพ รับราชการ ค้าขาย เกษตร และรับจ้าง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่ต่างกัน แต่การศึกษาของ แม็คเคลแลนดี (McClelland) ซึ่งศึกษากับกลุ่มตัวอย่างโดยอาชีพของบिका พบว่า เด็กที่มีบिकाประกอบอาชีพธุรกิจ และมาจากสังคมชั้นกลาง จะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าเด็กกลุ่มอื่น สาเหตุที่ไม่พบความแตกต่างของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในกลุ่มตัวอย่างที่มีบिकाประกอบอาชีพต่างกัน ครั้งนี้ อาจเป็นเพราะความไม่รัดกุมของการเลือกกลุ่มตัวอย่างหรือไม่มีการควบคุมตัวแปรที่สำคัญทางสังคมวิทยาอย่างเพียงพอ หรืออาจจะเป็นเพราะความบกพร่องของสัดส่วนของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้เปรียบเทียบ จึงทำให้ได้ค้นพบข้อแตกต่างตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

๕. นักเรียนที่บिकाมีการศึกษาต่างกัน มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกัน

^{๑๑}อนันต์ จันทร์แก้ว, เรื่องเดิม.

^{๑๒}

David C. McClelland, loc. cit.

จากการเปรียบเทียบนักเรียนที่บิคามมีการศึกษาต่างกัน จะมีแรงจูงใจใฝ่
 สัมฤทธิ์ต่างกันหรือไม่ ผลปรากฏว่า นักเรียนที่บิคามมีการศึกษาต่างกัน มีแรงจูงใจใฝ่
 สัมฤทธิ์ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ และผลการวิจัยนี้ เป็นการยอมรับสมมุติฐาน
 ที่ตั้งไว้ ผลงานวิจัยของนักวิจัยหลายท่าน ได้ยืนยันว่า บิคามารคาที่มีระดับการศึกษา
 ต่างกัน จะมีผลต่อระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในักับุตรต่างกันด้วย เช่น งานวิจัยของ
 โรเซง และ แอนเดรค^{๑๓} (Rosen and Andrade) พบว่า บิคามารคาซึ่งมีฐานะ
 ทางเศรษฐกิจระดับกลาง และมีการศึกษาสูงนั้น มีการฝึกความสัมฤทธิ์ผล เน้นมาตรฐาน
 การดีเกิน รับรูและให้รางวัลเมื่อลูมีสัมฤทธิ์ผล และจะทำโทษเมื่อลูกทำความผิดหวัง
 ให้แกบิคามารคามากกว่าบิคามารคา ซึ่งมีฐานะทางเศรษฐกิจระดับต่ำ และมีการศึกษา
 ต่ำ ทั้งนี้เนื่องจากว่าบิคามารคาที่มีระดับการศึกษาสูง เป็นผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
 สูง จึงได้วางมาตรฐานความสำเร็จแก่บุตรไว้สูงสุด และพยายามฝึกอบรมให้บุตร
 บรรลุเป้าหมายที่วางไว้ บิคามารคาประเภทนี้จะไม่ยอมปล่อยให้บุตรทำอะไรตาม
 สบายใจ หรือทำตามใจตัวเอง ดังนั้น บุตรพวกนี้ มักจะมีความสามารถควบคุมตนเอง
 สูง เพื่อให้คนอยู่ในมาตรฐานของความดีเกิน ซึ่งเป็นลักษณะที่มีแรงจูงใจใฝ่สัม
 สัมฤทธิ์สูง จากการศึกษาของ กฤตยา กฤษฏาวุฒิ^{๑๔} สนับสนุนว่าบิคามารคาที่มีการ
 ศึกษาสูง มีการฝึกบุตรทางด้านความสัมฤทธิ์สูง และด้านความเป็นอิสระมากกว่าบิคา
 มารคาที่มีระดับการศึกษาต่ำ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ ด้วยเหตุที่การศึกษาวิจัย
 เป็นส่วนใหญ่ พบขอแตกต่างระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับระดับการศึกษาที่แตกต่าง

^{๑๓}Rosen, and Andrade, loc, cit.

^{๑๔}กฤตยา กฤษฏาวุฒิ, การศึกษาเปรียบเทียบสังคมประภิต และบุคลิกภาพ
ของบุตรที่บิคามารคามีระดับการศึกษาต่างกัน, วิทยานิพนธ์มหบัณฑิต
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๔

กันของมิกามารคา ดังนั้น จึงน่าจะเป็นความจริงว่าระดับการศึกษาที่ต่างกันของมิกานักเรียน จะมีบทบาท และมีอิทธิพลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียน ซึ่งในการที่จะหาข้อสรุปได้นั้น ควรจะมีการศึกษาวิจัยอื่น ๆ ช่วยสนับสนุนหรือตัดค้าน เพื่อความเข้าใจในเรื่องแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่แน่นอนยิ่งขึ้นต่อไป

การอภิปรายผลของการวิจัย สรุปตามสมมุติฐานของการวิจัย ปรากฏผลดังนี้

๑. บุคลิกภาพแบบเก็บตัว และแบบแสดงตัวไม่มีความสัมพันธ์ กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
๒. มีความแตกต่างระหว่างเพศ ในเรื่องบุคลิกภาพแบบเก็บตัว และแบบแสดงตัว
๓. ไม่มีความแตกต่างระหว่างเพศ ในเรื่องแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
๔. ไม่มีความแตกต่างระหว่างนักเรียนที่บิดามีอาชีพต่างกัน ในเรื่องแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
๕. มีความแตกต่างระหว่างนักเรียนที่บิดามีการศึกษาต่างกัน ในเรื่องแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์